

[Wilhelm]

som hr. Melchior foregav at citere mig for, nemlig at jeg beklagede, at ytringsfriheden ikke var en veldefineret størrelse. Nej, det, jeg sagde, var, at reglerne for offentligt ansattes ytringsfrihed ikke er nogen veldefineret størrelse, og at offentligt ansattes ytringsfrihed selv efter reglerne er en politisk variabel, og det gav jeg en masse eksempler på. Det er noget ganske andet.

Jeg er ganske enig med hr. Bernhard Baunsgaard i, at der vil ske et afgørende retsgennembrud for ytringsfriheden i dag, ved at finansministerens redegørelse tages til efterretning, men det er et retsgennembrud af en ganske anden karakter end den, hr. Bernhard Baunsgaard foregiver, og det er ikke hjulpet af, at de pågældende ministre sagde noget endnu værre engang i efteråret, for det havde ingen retsgennembrudskraft. Det har det derimod, når et stort flertal, inklusive hr. Bernhard Baunsgaard, nu vedtager, at de offentligt ansattes ytringsfrihed i visse situationer, som der står, begrænses, fordi det skønnes nødvendigt af hensyn til administrationens effektivitet. Det findes der intet lovgrundlag for før; det har aldrig eksisteret. Hr. Bernhard Baunsgaard har indtil i dag været med til at bekæmpe, at noget sådant skulle ske, men nu vil han medvirke til at stemme – med et stort flertal sandsynligvis – for det. Det er et retsgennembrud imod ytringsfriheden, hvis man tager det meget formelt.

(Kort bemærkning)

Bernhard Baunsgaard (RV):

Selvfølgelig findes der områder, hvor det er nødvendigt, at vi har tavshedspligt, også ubetinget tavshedspligt. Der er noget, der hedder udenrigspolitik – den kan vi naturligvis ikke have offentligt drøftet i alle enkeltheder – og der er også noget, der hedder forsvarspolitik. Den slags er ganske klart undtaget fra det, vi har drøftet her i dag. Det er de principielle afgørelser for dansk indenrigspolitik og de officielle udtalelser om forsvar og udenrigspolitik, vi drøfter; intet andet.

Finansministeren (Heinesen):

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde til mig, at jeg burde gå videre i én henseende, nemlig i henseende til at understrege, at det er en snæver kreds, der er omfattet af den loyalitetsbegrundede tilbageholdenhed. Jeg kan

sige uden tøven, at det er noget, jeg er ganske enig med hr. Bernhard Baunsgaard i. Det, jeg er mere skeptisk over for, er, om man kan afgrænse kredsen på den måde, som hr. Bernhard Baunsgaard gjorde det, for jeg tror, sagsbehandling og samarbejde i praksis foregår på en anden måde end den, der er forudsat i hr. Bernhard Baunsgaards afgrænsning – jeg tror, fru Grethe Fenger Møller var lidt inde på det i sit allerførste indlæg i dag – men det kan jo være, at det responsum, vi får, kan bringe os nærmere på dette punkt; det vil jeg gerne udtrykke håbet om.

Derefter stillede hr. Bernhard Baunsgaard et spørgsmål om forholdet til sager, der er undergivet offentlighed i forvaltningen. Jeg kan sige, at det er en almindeligt antaget hovedregel, at oplysninger, der er omfattet af offentlighed i medfør af offentlighedsloven, ikke administrativt kan belægges med tavshedspligt. Det vil være yderst vanskeligt at forestille sig en situation, hvor der vil kunne rejses sag på grund af brud på tavshedspligten mod en offentligt ansat, der har offentliggjort oplysninger, der er omfattet af offentlighedsloven.

Jeg bliver nødt til at sige til hr. Thorndahl, at han ikke kan tage en manglende reaktion på en fremstilling i et dagblad som udtryk for, at jeg kan godkende fremstillingen. Jeg tror, hr. Thorndahl ved nøjere overvejelse ville komme til det resultat, at hvis jeg skulle reagere på alle fejlagtige fremstillinger, kunne jeg få lidt mere at gøre end det, der er overkommeligt.

Fru Ebba Strange startede med at sige, at hun ville efterlyse en uddybning af loyalitetsbegrebet, men kom nærmest, forstod jeg, til den slutning, at det var bedst at vente – og den slutning er jeg enig i – men bad så om en opklaring af en bestemt sætning, som også hr. Wilhelm hæftede sig ved, hvor jeg siger, at det samtidig er nødvendigt, at den offentlige administration kan fungere effektivt, hvilket i visse situationer kan tænkes at blive forhindret af det forhold, at offentligt ansatte fremsætter offentlig kritik af deres foresatte eller modarbejder disses afgørelser.

Det reflekterer ikke noget som helst ondskindet af nogen art efter min mening og slet ikke de skumle hensigter, der fra forskellig side blev lagt i det. Jeg ved ikke, om jeg må henvise til en kronik af formanden for Amts-